

404. És most jöjj! I.

Imádkozzuk a 147. számú éneket:

*Jöjj el, Jézus, én szerelmem, jöjj el édes Istenem!
Hozzád siet az én lelkem, Jézus, gyönyörűségem.
Mert e világ csalárd hívság, nem is tetszik én-nékem,
Te vagy egész ékességem, Istenem és mindenem!*

Ma ennek a csodálatosan bensőséges imaszónak, imamondatnak: – „És most jöjj, szeressük egymást!” – az első részét vesszük, amely tehát így hangzik a cím: „És most jöjj!”

Ez a **kölcsönös szeretet kiteljesedése**. Az Istennel való lelki frigy, vagyis az egymásban levés imájának egy **nagyon egyszerű és mégis nagyszerű megfogalmazása**. A lélek és isteni Völegénye kölcsönösen mondják ezt egymásnak: „**És most jöjj, szeressük egymást!**”

Az Istennel való egyesülés imájában ugyanis már minden közösen történik. A lélek-menyasszony és isteni Ura együtt rezdülnek, együtt, egymásban vannak. Vajon mit foglal magában ez a vágyódó, felszólító kérés: „És most jöjj!”? Először is azt, hogy:

I. Isten be akar jönni lelkünk hajlékába

Még a vágyat is Ő adja a szívünkbe, hogy mit kérjünk Tőle. Ő akar a választott lélekkel egyesülni az egyesülés imaszakaszában.

Hogyan történik ez az Istennel való egyesülés? Szellemi módon, szellemi képességeink által, mert Ő Lélek. Tehát **az isteni Lélek és az emberi lélek egymásra-irányulásával, egymásba merülésével, szeretet-lángolásuk egybeolvadásával** történik. Ez a szerető egymásra-tekintés és a szívek egymásra való irányulása azt a vágyat fejezi ki, amellyel Isten hívja az Ő választottját: „Jöjj!” És a választott lélek-menyasszony hívja az ő isteni Urát: „Jöjj!” Értelmük ilyenkor felismeri – mondatjuk így: -, „meglátja” Isten szeretetteljes felénk irányulását. Akaratunk pedig megnyílik Előtte, hogy felénk áradó szeretetét befogadjuk, vagyis helyet adjunk Neki a szívünkben azért, hogy fellobbantsa bennünk a szeretetet. Szívünk már nem kószál másfelé, ami elvonna Istentől, hanem egész belső mivoltunk, szellemi lényünk isteni Urunkra irányul,

– Aki önmagával akarja betölteni választott menyasszonya lelkét,
– Aki az Ő isteni Szeretetével akarja azt gazdagítani,
– Aki az Ő isteni életében akarja azt részesíteni, vagyis önmagával egyesíteni, hogy *egy lélek legyünk Vele*.

– **Aki az Úrral egyesül, egy lélek Ővele** (1 Kor 6, 17), és **Őhöz ragaszkodik** (1 Kor 7, 35).

Az Istennel való egyesülés, megtapasztalás tehát materiális síkon, nem az érzékszervek közvetítésével történik. Érzékszerveink a molekulákat, az atomokat sem tudják közvetlenül érzékelni, sem a rádió vagy TV hullámokat. Isten létéről, felénk irányuló tudásáról és szeretetéről a szellemi információt tehát a szellemi képességeinkkel tudjuk felfogni és viszonzni. Isten, vagyis a Szellemvilág mind tökéletesebb megértéséhez kell tehát a lélek kultúrája, művelése, az Istentől jövő ismeret és szeretet mind hatékonyabb befogadására.

II. Hogyan tudjuk egyre alkalmasabbá tenni a lelkünket az Úristen befogadására?

1. Az ember a maga részéről azt mondja: **Reád gondolk, Uram.** Ugyanakkor Isten részéről megéli, hogy ajándékba megkapja az élményt: „**Eszembe jutottál, Uram.**” Az ember megkapja azt, hogy szellemi megismerő képességében ott van az Istenre gondolás. Ez már a gondolatoknak az egyesülése.

2. A második lépcső, amellyel az ember tudja a szívét egyre alkalmasabbá tenni Isten megtapasztalására, a Vele való egyesülésre az, amikor az imádkozó ember ezt mondja: **Elkezdelek szeretni Téged, Uram!** Ezt a szerető ima-magatartást az Úr mindig kiegészíti, tökéletesíti, és azt mondja: „Vedd észre, jegyesem, hogy én már szeretlek téged!” (vö. 1 Jn 4, 19).

3. Ebben az egymásra irányulásban megvalósul a harmadik lépcsőfok, és ezt egyszerre mondják egymásnak: **Úgy örülök neked!** A lélek ilyenkor megéli: „**Uram, már nem tudok Nélküled élni!** Mindent csak Teveled akarok és tudok csinálni.” A lélek-menyasszony tudja azt, hogy **Isten Abszolútum**, tehát egy végtelen Fölségű, gazdag ismerettel és szeretettel rendelkező Lény, de nem egy személytelen létező, hanem **háromszoros Személy, Aki kapcsolatba lépett velünk**, és Akivel mi is kapcsolatot teremthetünk.

Amikor a lélek megéli azt, hogy Isten eljött, bejött az ő lelke hajlékába, akkor azt is megélheti, hogy a Szent Isten eluralkodik benne, vagyis hogy ő, a kis porszem teremtmény a végtelen Szent Istennel egyesülhet! Erről Szent Pál apostol így vall a tanításában: *Most, hogy kibékültünk Istennel, az Ő életébe beoltódva még könnyebben megszabadulunk* (Róm 5, 10). **Isten, Aki Egyszülött Fia által megadta a megszabadulást, és Szentleke által a megszentelődést; nekünk adja az Ő életét, és minket pedig belevon az Ő életébe.**

Ez a legtisztább misztika, hiszen a **misztika, a misztikus élmény** nem más, mint **az Istennel való egyesülés belső megélése.** A lélek-menyasszony itt már megéli: **Minél jobban dédelgetem szívem legmélyén az én Uramat, Istenemet, Ő is annál inkább fog dédelgetni engem az Ő szíve legmélyén.**

Ezt a gondolatot a keleti egyházban **Hierotheos Vlachos**, az Athos-hegyi archimandrita, vagyis szerzetes előljáró a *Bevezetés a keleti keresztény lelkiességbe* című könyvében így írja: „Az átistenülés, görögül: **theozis részesedést jelent Isten életében**; vagyis ez nem más, mint **Isten és az ember egyesülése**” (64. oldal).

Isten élete a létezés, az ismeret és a szeretet teljessége (vö. 1 Jn 4, 8). Ezért azután a lélek nem győz áradozni szeretetéről isteni Urának. Így mondja: *Szeretlek Uram, én erősségem, oltalmazóm és hős megmentőm!* (Zsolt 17, 2-3). Mennyi szépség van ebben a vallomásban! Amikor a lélek-menyasszony kimondja: „Szeretlek!” akkor ebben benne van az is, hogy önmagából az **élete súlypontját áthelyezi isteni Urába.** A szeretettel mintegy kimegy önmagából, és belehatol Isten **szívének legmélyére.** Amikor így nevezi Őt: „Uram”, akkor ebben benne van **a teljes önátadás boldogságának az elismerése:** – Te vagy az, Aki nagyobb vagy nálam, Te vagy az, Aki jobban szeretsz engem, de azért az enyém vagy, mert az én Uram vagy, Aki **erősségem, oltalmazóm és megmentőm** lettél.

Ez az egymásba áramló **kölcsönös szeretet** így is megfogalmazható: *Magasztallak, Uram, Istenem teljes szívemből, és nevedet dicsőítem mindörökké, mert annyira szeretsz engem, hogy a sír mélyéből is kimentettél* (Zsolt 85, 12-13). A lélek-menyasszony elolvad a gyönyörűségtől: „**Ennyire szeretsz engem, Uram?** A föld mélyébe hanyatló éltemet a sír mélységéből felemeled **a Te szívedbe**, és oda **temetsz** el engem?” Micsoda mámoros

gyönyörűség ez! Ilyenkor az ember felejt a földi élet szenvedéseit, gyötrelmét. Szent Péter apostol is erre utal: *A minden kegyelem Istene, Aki Jézus Krisztusban örök dicsőségre hívott meg benneteket; rövid szenvedés után maga fog majd benneteket tökéletessé tenni* (1 Pét 5, 10). Vagy Szent Pál apostol megfogalmazásában: *Testünkben folyton folyvást viseljük Jézus szenvedését, hogy egyszer Jézus élete is megnyilvánuljon testünkön. Életünkben állandóan ki vagyunk téve a halálnak Jézusért, hogy majd Jézus élete is nyilvánvaló legyen testünkön* (2 Kor 4, 10-11). Ahogyan *szülő asszony* – Jézus tanítása szerint – *felejtí fájdalmait, amikor már megszülte a gyermekét* (Jn 16, 21), úgy a lélek-menyasszonyban is az elmúlt szenvedések eltörpültek, és egyre inkább az élet érzés öröme tölti be; ahogyan a Zsoltárosnál is buzdított az Úr: *Örömet az Úrban keresd!* (Zsolt 32, 1). Ez az életérzés már egyre inkább az örök élet érzése, az örök élet örömeinek a megízlése.

Ezt fogalmazta meg Tóbiás is, aki nagyon sokat szenvedett Jézusért: *Boldogok, akik Téged szeretnek, és akik örvendeznek békességében* (Tób 13, 14). A lélek-menyasszony megéli: **Minél nagyobb szeretettel tudja befogadni isteni Urát, annál boldogabb.** És minél inkább befogadja isteni Vőlegénye Őt, annál inkább Isten békéjével töltődik be a lelke. Amikor a lélek-menyasszony megéli azt, hogy Isten be akar jönni az ő lelke hajlékába, akkor **a szeretet bizalmával** gondol egy nagyot és merészet, és **lelkével hozzásimul isteni Urához!** Ráborul az Ő Urára, Istenére. Micsoda boldogság, amikor megélheti: „Istenem, Te pedig lehajolsz hozzám, reám borulsz, beborítasz önmagaddal, beburkolsz önmagadba, és eljöttél hozzám. Már csak az a vágyam, hogy még jobban befogadhassam ezt a végtelen isteni Szeretetet! Boldog vagyok, hogy Te adtad a szívembe ezt a szeretet merészségével teljes gondolatot. Azt akarod, hogy **egészen beleolvadjam isteni Szeretetedbe, hogy egyesüljek Veled**, hogy örökre részem lehessen a végtelen isteni Szeretetedben. **A földi szeretetnek és a mennyei szeretetnek ez az egymásba hullámozása mennyországgá teszi az ember lelkét!** Isten egyre jobban eluralkodik az ember lelkében.

Ebben az imában – amellyel Isten és a lélek-menyasszony kölcsönösen hívják egymást: „És most jöjj!” – a következő gondolat:

III. A szeretet-halál

A lélek epedezik: „Jöjj be lelkem hajlékába, Uram!” Amikor a Jézusról nevezett Avilai Szent Teréz az *Énekek énekét* magyarázza: – *Csókoljon meg engem az ő szájának csókjával!* (Én 1, 2) –, akkor azt mondja: „**Az Isten iránti szeretettől haldokló lélek intézi e bizalmas szavakat Teremtőjéhez, Urához.**” (1. fejezet 335. oldal). Az ember a szíve mélyéig megrendül, még ha csak hallja is ezeket a szavakat. Mekkora fenség rejlik ezekben a szavakban, amellyel a lélek hívogatja isteni Urát: „Jöjj be lelkem hajlékába!” – Mert ezt jelenti: *Csókoljon meg az Ő csókjával!* Hatolj be az én szívem mélyére a szeretetteddel, Uram! Ugyancsak Szent Teréz mondja: „A jegyesnek ezt a kérését: – *Csókoljon meg az Ő csókjával!* – akkor intézhetjük az Úrhoz, ha Ő magához emel minket, tudniillik a nyugalmi és az egyesülő imában (2. fejezet 346. oldal).

Minél nagyobb lánggal ég egy tűz, annál nagyobb hófokkal, és egyre tisztábban lobog. Így van ez a lélek vágyával is, amikor kéri, igényli: „**Jöjj be tüzes szeretetteddel lelkem hajlékába, Uram!**” Ilyenkor az ember a teremtményekre figyelés nyűgétől megszabadulva egyre jobban tud a mindenség Teremtőjére figyelni. Szíve *Isten* világába jut, Aki a végtelen *szeretet* izzása (vö. 1 Jn 4, 8). Amikor az ember tehát a lecsendesedés aktív imaszakaszában, és az elcsendesülés passzív imaszakaszában a csend részese tud lenni, akkor már Isten világának lett a részese. Ilyenkor **szívét már nemcsak a csend**, a teremtmények zajától való

megcsendesedés járja át; **hanem sokkal inkább a végtelen szeretet-izzás fénye, melege, élete és szeretete.** Minél tovább van az ember ebben az isteni csendben, annál jobban beborítja őt ez az isteni milió.

Minél inkább hagyja, hogy hasson rá a végtelen csendben élő Isten, annál jobban átjárja az életét Isten. Ő maga is **lecsendesedik, mozdulatlaná kíván lenni, hogy egyre jobban bele tudjon simulni Isten örök mozdulatlanságába.** Ez a magatartás a lelke mélyén **nem semmittevés, hanem a szeretet egyetlen örök mozdulata: latinul „actus purus”, vagyis a tiszta cselekvés,** ahogyan a teológusok mondják. Nagy kitüntetés, hogy a teremtmény részesülhet Istennek ebben a tiszta cselekvés-létében. Dicsőség, ha Isten az embert arra méltatja, hogy együtt rezdüljön vele. A mennyországban örökké tart ez a részesedés Isten örök életében. Micsoda **fenséges gyümölcse ez a csendnek, a lecsendesedésnek, az elcsendesülésnek.** Ezért vagyunk szívesen a csendben, mert már itt a földön Isten mennyei életét élhetjük meg. Isten szeretete egyre akadálytalanabban árad bele a lelkünkbe, az életünkbe. **Emberi mivoltunk egyre jobban átistenül,** egyre jobban *részese lehetünk az isteni természetnek* (2 Pét 1, 4), és egyre inkább lesz *Isten bennünk a minden* (1 Kor 15, 28).

A csend arra segít, hogy az ember Istenbe emelkedett lelkülettel tudjon élni, hogy *egy lélek legyen Istennel.* Ebben az isteni csendben már el lehet tölteni egy emberi életet. Ilyenkor az ember „**lábujjhegyen járva**” próbál élni, vagyis **vigyáz** arra, hogy ne törje össze az életében semmi a csendet, amely ilyen isteni életre részesítette, segítette. Isten és az ember szeretetének ez a csendes egymásba áradása örömmel tölti el az ember szívét. Rámosolyog Istenre. **Olyan lélekemelő ez a csendes mosolygás. Nyugalom és béke virágzik ki belőle az ember lelkében.** *Szeretet, öröm, békesség, micsoda gyümölcsei ezek a léleknek* (Gal 2, 22), ahogyan Szent Pál a Galatákhhoz írt levelében írja. Ő mennyire **élnék és éltetnek ezek a gyümölcsök!** Az ember szinte magába eszi, lelkébe issza őket. Az ember szinte csak azt sajnálja, hogy rövid a rendelkezésére álló idő, hogy ezeket a gyümölcsöket befogadja, velük betöltődjék és belőlük éljen. Ezért **a földi élet rövidsége helyett a mennyei élet örökkévalóságát igényli.** Élteti a remény: Ott majd ez a szeretet, ez az öröm és ez a békesség örökké fog tartani! Micsoda kitüntetés, micsoda isteni ajándék: A lélek-menyasszony már addig is jelen lehet ebben a mennyei örökkévaló életben. Élvezheti már itt a földön az Istennel való mennyei szeretet, öröm és békesség életét. Minél többet kap belőle, annál jobban szomjazza. **Minél több lesz benne Isten szeretetéből, örök életéből és békéjéből, annál nagyobb lesz a lelkében a harmónia.** Micsoda **isteni kiegyensúlyozottság** ez! Az ember ezért nem sajnálja otthagyni a teremtményeket, amelyek nem vezetnék közelebb Istenhez, hiszen **egyre jobban a teremtmények Ura életében kap helyet!** Ó, micsoda mennyei hajlék ez! Mennyire vágyódik a lélek-menyasszony oda, ahogyan a kinyilatkoztató Isten mondja: *a mennyben kapunk örök lakóhelyet* (2 Kor 5, 1). Ahogyan virradatkor egyre több lesz a fény, egyre több lesz a meleg, a tüzes izzás, **a lélek-menyasszony is egyre jobban megélheti a mennyei pirkadatot, amely már felragyog számára, és egyre jobban eltölti életét Isten örök szeretet-izzásának fénye és melege!**

IV. Jöjj be isteni Szívembe, választott jegyesem!

Isten látja azt, hogy **a lélek-menyasszony mennyire vágyódott, hogy ugyanazt érezze,** amit az isteni Vőlegény. Ugyanazt **nézze,** amit isteni Ura, és ugyanazt **szerezze, amit és akit Isten szeret!** Amikor kimondta isteni Urának: „Kész vagyok mindenben egyé lenni Veled”, akkor isteni Ura is ezt az irányulást sugallja felé: „Én is kész vagyok veled mindenben egyé lenni. Jöjj be isteni Szívem hajlékába! Itt megtalálhatod azt az örömet, amely abból fakad, hogy ott lehetsz, ahol én vagyok. Önmagadat már felejtet, és bennem, isteni Uradban akarsz

élni. **Az én békém tölt el, mert én benned vagyok, kicsiny teremtményem, te pedig énbennem, isteni Uradban élsz.**” Ha a lélek-menyasszony azt mondta: „Szeretem, Uram, hogy Te lettél az én életem”, akkor az isteni Völegény így viszonzozza ezt a vallomást: „Kedvesem, szeretem hogy te bennem vagy, hogy te bennem, az én életemben élsz.”

Amikor tehát a választott jegyes megéli, hogy isteni Ura ennyire isteni Szívébe fogadta, akkor elmondhatja:

Élek, de már nem magamban, nem az evilágban, hanem benned élek, Uram! (Gal 2, 20). **Én már Reád mosolygok**, mert Te, Uram, reám mosolyogtál. **Szeretettel nézlek**, mert Te Uram, szeretettel reám tekintettél. **Gyönyörködöm Benned**, mert Te lettél az én isteni Gyönyörűségem. **Lángol bennem a szeretet, mert átjártál isteni szeretetteddel.** Lobog a szívemben a szeretet tüze, amelyet Te gyújtottál fel bennem, mert Te **vagy az élő Szeretatlángolás, Aki magadba vonzottál!** Vonj még jobban magadhoz, hogy mindig Veled lehessenek! **Ölelj Szívedre**, hogy szüntelenül érezzem Szíved dobbanását! Zárj be önmagadba, hogy a szeretetem együtt lobogjon a te szeretetteddel! Ó én Istenem! Ó isteni jó Uram, **ennyire szeretsz engem?** Ennyire nekem ajándékoztad magadat? Beleremeg a szívem a meghatódottságba. **Megborzong a lelkem a gyönyörűségtől**, és csak annyit tudok kidagogni: »Ó Uram, Te lettél az én Gyönyörűségem!« **Belehalok** ebbe a gyönyörűségbe. Nem baj, mert akkor legalább már *nem én élek magamban*, hanem Te élsz bennem, én pedig *Benned élhetek.* Életem egyesült Veled. *Te énbennem vagy, és én Tebenned!* **Nem akarok mást már, csak Téged!** Nem kívánok mást, csak azt, **amit Te kívánsz!** Ó Istenem, ez az, amikor eljön *a Te országod*, amikor megvalósul bennem a Te uralmad? (vö. Mt 6, 10). Boldog vagyok, hogy így eluralkodtál rajtam, hogy létem ennyire egygé lehet a Te léteddel! Gondolataimat ennyire eluralják a Te gondolataid. Szívem szeretetét átjárja a Te Szereteted. Ó Atya! Ó Fiú! Ó Szentlélek!”

Isten az Ő választottjához fordul:

Hitvesem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

A lélek pedig válaszol: „Ó Istenem, de édes lettél Te énnékem, mennyire szívesen ízlelgetem isteni édességedet! Mily nagyon éheztem Reád. Mily nagyon kívántam betelni Veled. Megígérted, hogy aki Téged megízlel, még jobban kíván. Íme, most még jobban kívánlak, Uram! Én már nem tudom jobban kitárni a szívem ajtaját. **Te tágítsd ki még jobban lelkem hajlékát!** **Jöjj be hozzám**, méltatlanhoz, és tölts be jobban önmagaddal! Vonj egyre jobban isteni önmagadba, hiszen már **nincs más vágyam, csak Te**, isteni jó Uram! Belevetem magamat ölelő karjaidba, és magamhoz öllelek. **Belemerülök Szereteted tengerébe**, és Benned élek, Te pedig **belevonzod kicsiny szívem szeretetét a Te Szereteted végtelen szeretatlángolásába.** Ó micsoda szeretatlángolás ez! Nemcsak bennem létezel, nemcsak Reád gondolhatok, hanem én is Benned létezhetek, Uram! Szerethetlek, mert Te *előbb szerettél engem.* Ó végtelen Szeretet, ó isteni jóság, ó Te végtelenül létező *Istenem és mindenem!*”

A választott jegyes ezt az égő vágyát újra meg újra elmondja, dalolja, énekli isteni Urának:

Én Uram, szeress még jobban engem szüntelen!